

Vụ cá cược tình yêu

“Nếu tình cảm mà dành cho nàng là thật, thì những chuyện linh tinh kia có đáng gì. Có những sự thật chẳng ai cần biết, hiểu không?”

Tiết ba, Bảo lò dò xuống phòng hội đồng kiểm nước uống. Thò đầu vào liếc mấy cái để đảm bảo rằng không có vị bảo mẫu đáng kính nào ngủ gật trong đó, Bảo hiên ngang tự thưởng cho mình một cốc Laska mát lạnh. Đúng lúc đó thì tiếng kẹt cửa, âm thanh ghê rợn nhất lúc này, vang lên. Bảo lúng túng quay ra. Nhưng, trước mặt nó, may thay, không phải là một gương mặt cau có và nhiều nếp nhăn nào đó như tưởng tượng, mà lại là một khuonmawtj bầu bĩnh, hai bím tóc gọn gàng ngang vai, chiếc cặp chéo màu hồng nổi bật trên nền áo vải đồng phục trắng đến...lóa cả mắt...Bảo cố lấy một vẻ đáng tin nhất cho cái giọng ấp úng của nó: “Em...em...tìm ai?!”. May cho Bảo, cô bé kia giật mình, còn ấp úng hơn:

- Dạ...em tìm cô...Tâm ạ!

Nghe đến tên cô chủ nhiệm, Bảo tưởng như tên lửa hành trình Tômahốc lao giữa ngực, nhưng có cố bình tâm lại, và chú ý ngay đến cái dáng vẻ e dè của cô bé, đầu óc nó hoạt động xứng đáng với một cái máy tính đắt tiền. “Con cô ư? Không, cô không có con học trường này, và nếu có cũng không...xinh thế. Khỏi sáng? Cô chỉ dạy tụi lớp bảy. Nhóc này không thể là lớp bảy. Lớn hơn.”. Rồi bảo chợt vỗ đầu đánh bốp một cái: “Ngu quá! Nếu nó là học sinh trường này thì nó phải biết tìm cô giáo ở bảng tin khóa biểu chứ không đưa nào lại vào phòng hội đồng cả”. Và tất cả khiến đầu Bảo lóe lên hai chữ “NEWCOMER”. Dù biết cô đang...hát ru trên lớp thẳng Nhật, Bảo vẫn cười ranh mãnh: “Cô không có ở đây, tiết sau tìm nhé “em” !”. Cô bé “dạ” một tiếng mát lòng mát dạ rồi giật lùi đi ra, không quên khép cửa một cách ngoan ngoãn. Bảo nhìn cái bóng khuất đi, vừa uống nốt cốc nước lúc này vừa suy nghĩ một điều trọng đại: “Nhóc này sẽ vào lớp mình hay lớp thẳng Nhật?”...

Bảo ngồi tụng bài địa trong tiếng chuông vào tiết kết thúc sự hỗn loạn một cách có khoa học của một lớp học bình thường lúc đầu giờ. Tiết địa bắt đầu, Bảo ngạc nhiên khi tiếng râm ran vương vấn lại ở dây bàn trên. Khi nó đang tìm cách cập nhật thông tin, thì quả dưa lê đã lăn xuống bàn nó, Vinh quay xuống, bộ mặt nghiêm trọng:

- Này, lớp mình sắp có thêm một đứa nữa đấy!

Bảo đang sắp sửa ca bài “Em là ai, cô gái hay...chàng trai?!” thì chợt giật mình khi nhớ tới nhóc hôm qua. Nó nhăn nhó:

- Có thêm ai hay không thì tao cũng có giàu hơn đâu.

Vinh ngẫm cái quạt trần băng quơ:

- Biết đâu được đấy, nhờ may giàu hơn thật thì sao. Đó là một đứa con gái mà...

Cái kiểu lầy lửng trong thái độ của Vinh làm Bảo hơi khó chịu. Nó gật gù:

- Ừm...lại muốn cá chứ gì? Được, tao sẽ cưa đổ nó.

Câu mà Bảo vừa xướng lên làm cả bọn xung quanh “ồ” lên. Vinh khoái trá ra mặt:

- Ba tuần nhé?

Bảo nhăn trán:

- Tao chưa biết gì về nó, ít nhất cũng phải là năm tuần.

-Thì cũng đồng nghĩa với việc nó chưa biết gì về mày, về chuyện mày là chuyên gia cưa kéo đi phết các em...

- Thôi được rồi. Bốn tuần! Ra điều kiện đi! - Bảo nhún vai.

- Tay trong tay một vòng quanh sân bóng rổ trường mình. Ok !!?

- Gì cũng được.

Bản hợp đồng đã được kí...

Hết tiết, Bảo mò sang lớp Nhật, vỗ vai thằng bạn đang có những giấc mơ đẹp.

- Dậy. Làm việc đi chứ mày?

Nhật nhắm tịt mắt:

- Cứ nói đi. Tao nghe.
- Một đĩa mới toanh. Một tháng.

Nhật bật dậy như chưa từng ngủ, chém tay vào không khí:

- Sẵn sàng!

Nhật ngồi lì với máy tính và điện thoại. Sáng nay nó đã xuống Văn phòng và chẳng hiểu bằng cách nào đã mượn được học bạ cô nàng mới - Ngô Việt Nga. Nhật sáng mắt khi nhìn thấy tên trường cấp II của Nga, vội bấm máy: “Nhật đây. Này, hồi cấp hai mày có quen bọn lớp C không?...Tốt lắm...Kiểm cho tao hai ba quyển lưu bút có đĩa là Việt Nga viết...Ừ. Nhanh nhé! Bye...”. Nó quay lại hỏi Bảo:

- Hôm qua, lúc vào lớp, nàng có mặc đồng phục trường mình không?

Bảo gật đầu. Nhật lật lật vài quyển sổ điện thoại, rồi nhắc máy cho một đĩa khác: “Có việc cho mày này, mày nhớ cái cửa hàng chuyên may quần áo cho trường mình không?...Đấy, đấy, đúng rồi...Tìm đến đấy, bịa cho khéo vào và lấy cho tao số đo của một đĩa con gái. Nhớ này. Ngô Việt Nga, lớp thằng Bảo...”. Nhật ngồi ghi ghi chép chép một lúc, lại quay sang Bảo:

- Này, mày nhìn thấy nàng vào hàng net à?
- Chính mắt tao. Thế mà nghĩ tao lại nhầm hai cái bím tóc ấy với ai?!

Nhật lại lần mò những quyển sổ điện thoại, mãi rồi mới bấm máy:

- Nhật đây...Ừ, lâu lắm rồi không gặp...Xời, tao vẫn khỏe...Nhờ việc nhỏ này, có phải lần trước mày nói với tao là quen một thằng trong hội hacker Việt Nam không?...Đúng, chính xác, tìm cho tao số điện thoại hoặc mail gã đấy? Ừ, ngay bây giờ...

Bảo ngồi đằng sau, ngắm thằng bạn lau kính liên tục và bật cười khi hình dung ra một con kiến chăm chỉ...

Hai ngày sau, những thông tin đầu tiên đã có. Nhật gập ba quyển lưu bút lại, chuyển cho Bảo tờ giấy nó vừa tổng kết. Bảo lướt qua vài cái gạch đầu dòng cơ bản về sở thích “Korean film, Wonbin, màu vàng, hoa făng...” chà... một cô nàng lãng mạn đây. Bảo ngước lên nhìn Nhật:

- Mà đang chat với ai đấy?
- Hacker 13 - Nhật đáp cụt lủn.
- Là ai? Cái gã trong hacker Việt Nam đó à?

Nhật không trả lời, hỏi lại:

- Mà đọc cho tao ID và email của nàng được không, hỏi nhiều?
- “Tiểu thư Z”, còn mailbox là tulybabygirl@ya

Chuông điện thoại, Nhật với tay nhắc máy: “Alo. A, ừ. Đọc đi...rồi. Cảm ơn. Bye”. Nó ném mẩu giấy vừa ghi sang cho Bảo: “Số đo này”, rồi quay ra chat tiếp với cái gã hacker gì đó. Một lúc, nó vỗ đầu “Tí quên cái khoản này”, rồi bấm máy: “...Đi theo nàng nhưng giữ khoảng cách nhất định, ghi lại cho tao lộ trình về nhà của nàng là được. Không, đừng gọi, xong thì mail luôn. Bye”...

...Một ngày nữa trôi qua, khi Nhật đang ngồi khuyên nhủ Bảo - đã mất kiên nhẫn và chán ngán việc ngủ gật sau lưng, thỉnh thoảng lại giật mình vì tiếng điện thoại - thì Nhật nhận được thông tin cuối nó cần. Điện thoại kêu một tiếng, Nhật nhắc máy, rồi kêu lên gần như là ngạc nhiên: “Nhanh vậy? Mà làm thế nào đấy?”. Đầu bên kia, giọng gã hacker 13 lạnh lùng và tỉnh bơ: “Phá mã thế nào là việc của tao, không có nghĩa vụ phải trình bày với mày! Ghi này: mã ID là NVNvn9000, còn mã mail là 5631120, đọc lại nhé... Rồi, khỏi cảm ơn, xong việc nhớ khao tao ổ bánh mì là được”...

Nhật đập máy cái “bụp”, đẩy chiếc ghế xoay ra, “Đầy đủ rồi đấy. Gọi cho Long đi mày”. Cảm thấy tỉnh táo hẳn người, Bảo vỗ lấy điện thoại: “Có thể chứ. Bây giờ cuộc chơi mới chính thức bắt đầu”...

Trong tất cả các phi vụ như thế này và tương tự như thế này, bao giờ cũng

vậy, Nhật là là đưa thu thập thông tin cần thiết, Long vạch ra kế hoạch, chỉ dẫn, giảng dạy, còn Bảo chỉ việc hành động... Một ê-kíp hoàn hảo, làm việc ăn khớp, và chưa bao giờ thất bại!

Trong thời gian Long nghiên cứu... hồ sơ về Nga thì Bảo đi cắt đầu Wonbin và nghiền ngẫm đồng bộ Điện ảnh Nhật vừa tha về. Long nhờ Nhật kiểm thêm mấy cái áo... màu vàng nữa cho Bảo. Ai vào việc nấy. Kỷ luật phải biết!...

...Long trải tấm bản đồ lên bàn, nó lấy bút đánh dấu tô lên đoạn đường Nga đi từ trường về nhà:

- ...Trong thời gian nàng lấy xe thì mày sẽ đi ra chỗ này - Long khoanh tròn một điểm - Đó là một trạm xe bus. Khi nàng đạp xe qua đấy, nàng sẽ nhìn thấy mày...

- Giả dụ nàng không nhìn thấy tao? - Bảo “giơ tay”.

- Yên tâm đi, cái màu vàng kinh dị trên áo mày thì ruồi nó cũng phải dừng lại vì tưởng đèn giao thông - Nhật giải đáp câu hỏi của Bảo.

Long giơ tay ra hiệu im lặng, nó nói tiếp:

- Đứng cho có dáng một chút nhé - Nó vút cho Bảo một quyển Thế giới điện ảnh mới - Cầm cái này mà giả vờ đọc. Khi nàng nhận ra mày, hãy hỏi nàng đi về đâu. Khi nàng nói địa chỉ thì mày hãy tỏ vẻ ngạc nhiên, nói mày cũng đang muốn tới nhà đưa bạn ở gần đấy để trả cái đĩa phim và ngỏ ý đi nhờ xe, cố diễn đạt cho khéo vào...

Bảo gật đầu: “Yên tâm, khi tao nói một cách nghiêm túc kèm theo một nụ cười thì không cô gái nào bỏ tao lại được đâu. Tự tin có thừa”.

Tốt lắm. Tiếp nhé. Với vận tốc 12 km/h, mày sẽ có gần mười bốn phút đi cùng nàng. Cứ tùy cơ ứng biến thôi, nhưng làm cho được hai việc: 1, mày phải là chủ động dẫn dắt câu chuyện; 2, lái câu chuyện về những ấn tượng đầu của mày khi thấy nàng. Còn nhớ không?

- Áo trắng, quần bò, cặp chéo màu hồng, kẹp tóc xanh... - Bảo nói chẳng cần

nghe.

- Ổn! Cứ nói tuốt ra, càng nhiều càng tốt. Con gái thích con trai nhớ về mình từ cái nhìn đầu tiên. Một việc cuối này. Khi về tới nhà nàng thì nhớ “bỏ quên” trên giỏ xe nàng cái này - nó quăng cho Bảo một quyển vở - Trong này có một cái ảnh mày khoác vai... Wonbin được thăng Nhật xử lí kĩ thuật số cực khéo, đảm bảo như thật...

- Để làm gì? - Bảo ngắt lời.

Long cười ranh mãnh:

- Rồi mày sẽ thấy hiệu quả của nó.

...Tất cả diễn ra đúng như cái đầu vĩ đại của Long tính toán. Đến tối, Nga rồi rít gọi điện đến hỏi về cái vụ thần tượng của nàng khoác vai Bảo trong “quyển vở bỏ quên”. Bảo nói từ tờ giấy Long đưa lúc sáng:

- À, đó là cái lần mình đi Hàn chơi hè năm ngoái... Mà thôi, để mai đến lớp nói chuyện được không? Mình phải đi mua thuốc cho mẹ bây giờ, mẹ mình ốm.

Bảo chúc Nga... ngủ ngon rồi dập máy. Long? Bảo phục nó lắm. Mỗi tội nó nói “mày không nên nói qua điện thoại nhiều, nói chung mày chỉ có... sức hút khi nói chuyện trực tiếp thôi”, còn Bảo nó thấy mình... lúc nào cũng có sức hút (!).

Trong vụ này, Nhật còn lo phần quản lí mạng. Nó dùng mã ID và mã mail để kiểm tra, sàng lọc những thứ “có ảnh hưởng”. Ví dụ cách đây vài hôm, nó tóm được mấy cái mail của một gã nào đó có vài câu tán tỉnh Nga, nó dò ra “tên phá hoại” này học cùng trường. Nhật chuyển qua cho Long. Long xem xét một lúc rồi quyết định dùng một cô bạn để “tách” thằng này ra. Đồng thời nhờ gã hacker 13 gửi vài con virus qua mail để gã kia hết lên net luôn. Không thể cản được gã ra hàng nhưng hạn chế được thế là tốt rồi. Một vài kẻ khác cũng chịu số phận tương tự khi có dấu hiệu... khả nghi. Theo lời Long nói, trong thời gian này, không nên cho Nga tiếp xúc nhiều với ai ngoài Bảo...

Kết quả của một vụ đàm phán hữu nghị giữa Long và tên bí thư lớp Bảo là

một đĩa phiên bản mới của Final Fantasy đổi lấy việc Bảo sẽ ngồi cạnh Nga trong một tháng, bọn nó cũng chỉ cần thế!

...Bảo nhận ra nhiều điều ở Nga khi ngồi cạnh. Nga không có duyên ăn nói lắm, cũng chẳng nổi bậ trong cái thế giới đầy những cô gái cá tính có cái “tôi” to tướng, nhưng Nga lại cho Bảo cái cảm giác bình yên và dễ chịu khi ngồi cạnh, Nga biết lắng nghe những gì Bảo nói, và cái khuôn mặt ngây thơ với đôi mắt to tròn ấy làm Bảo thấy như có lỗi khi nói những thứ học thuộc từ các tờ giấy Long đưa...

Tất cả vẫn nằm trong khả năng kiểm soát của Long và Nhật. Từ lúc bắt đầu ngồi cạnh Nga, ngày nào Bảo cũng để một bông făng vào ngăn bàn Nga và thích thú ngắm sự ngạc nhiên sung sướng của Nga, mỗi lúc như thế Bảo thấy chút chút rung động, nhưng nó lại tự nhắc: Đây là công vieeck, không để lẫn lộn tình cảm vào.

Tối hôm qua, Long nhìn lịch: “còn một tuần”, và nó quyết định sẽ kết thúc nhanh kế hoạch. Mở đầu sẽ là việc Bảo nghỉ ở nhà, cùng với nó sẽ lad sự... “nghỉ” của những đóa făng, và như vậy chắc Nga cũng đủ thông minh đoán ra ai đã tặng hoa cho mình. Tiếp theo, là những bước chuẩn bị cho quả tên lửa cuối, Nhật lên mạng dưới cái tên con gái và “tình cờ” chat với Nga. Nó hỏi Nga học ở đâu. Khi Nga nói lớp và trường thì Nhật nháy một cái mặt ngạc nhiên và:

- ...Mình có một thằng bạn cũ học ở đây. Tên gã là... Bảo!

Nga gõ lại: “Mình cũng có nói chuyện với gã ấy vài lần”.

Nhật cười khoái chí, nghĩ thầm: “Nhất thật! Không dám nói là ngồi cạnh ư?”, bắt đầu gõ theo kịch bản của Long.

- ...Gã ấy trông thế mà được lắm đấy. Học quá ổn nhé. Đánh oóc và ghita đều cực hay, nháy cũng đỉnh. Bọn mình còn được thưởng thức tài nấu ăn lần đi rừng chơi, tuyệt lắm! Lại được cái không lãng nhãng. Ai mà làm bạn gái của gã thì sướng phải biết...

Nga chỉ còn biết “Thế à?”, mới lại “Thật á?” và cố với vát “Phải có nhược điểm gì chứ nhỉ?”. Nhật cười khì vì câu hỏi cũng không ngoài dự tính của

Long. “Nhược điểm duy nhất của gã chắc là quá... kén chọn. Ví như mình chưa từng thấy gã tặng hoa cho con gái bao giờ. Chắc chỉ tặng hoa cho người gã yêu...”. Nhật biết Nga đang... lơ lửng...

Hôm sau Nga nhận được một cái áo màu vàng nhạt, may vừa như có phép lạ (!). Nó nhìn sang Bảo với ánh mắt cảm ơn thì thằng này ngó lơ đi chỗ khác. Mặt đỏ bừng. Nhật và Long đứng ở dãy nhà đối diện, hạ ống nhòm xuống để trầm trồ khen khả năng diễn xuất của Bảo. Chúng nó đâu biết Bảo đỏ mặt vì... xấu hổ thật. Trong đầu Bảo đang tua lại những gì Long nói lúc sáng: “Sau khi tặng áo, mày hãy hẹn gặp nàng tan học ở một chỗ nào đấy, bảo nàng mày sẽ chờ. Không sao, chỗ nào không quan trọng, xa trường khoảng 1 hay 2 trăm mét là được, nhưng không phải hướng này nhé - long chỉ tay vào bản đồ - Nàng sẽ đi học thêm hướng đấy. Bọn tao sẽ đến trường khoảng tiết hai để... tháo líp xe nàng, và một đứa con gái dĩ nhiên sẽ loay hoay một lúc rồi nếu có dắt ra hàng sửa xe thì cũng mất ít nhất mười lăm phút mới xong. Lúc ấy đã đến giờ học thêm của nàng rồi... Để làm gì ư? Để nàng “nợ” mày... và không từ chối lời mời tiếp theo...”. “Có lẽ nó lại đúng thôi...”, Bảo thở dài...

Long là một thằng quân sư đại tài! Tối, Nga gọi tới xin lỗi vì không ra được vì hỏng xe. Lúc sửa xong thì muộn giờ học thêm nên phải đi luôn. Bảo tỏ vẻ hơi tức tức, Long dặn nên thế, nói rằng chờ mỗi cỗ cả tiếng trong khi thực tế nó đứng khoanh tay trên tầng bốn ngắm Nga... đánh vật với cái xe, Bảo cứ thấy thương thương. Đã thế tối về, Long còn vất cho nó cái líp xe làm kỉ niệm mới lộn ruột chứ!

Hôm sau, Bảo rủ Nga đi xem phim, đúng như bàn tay nhào nặn của Long, có lẽ nghĩ đây là cơ hội chuộc lỗi nên Nga đồng ý ngay (!)

- Bọn tao coi như hết nhiệm vụ rồi đấy - Long dúm vào tay Bảo bó făng Nhật vừa mua - Ngồi trong rạp tới 2 tiếng. Lựa mà nói đúng lúc nhé”.

Bảo chẳng làm tui nó thất vọng. Vì khi Bảo nói ra ba từ đã tập cả ngàn lần trước gương thì Nga lặng lẽ cầm lấy tay nó !?

Phân thủ tục, Bảo dắt tay Nga đi một vòng quanh sân bóng rổ trước sự chứng kiến của đầy đủ các nhân vật phụ đang đứng trong một góc trường.

Hết giờ ra chơi, Bảo bước tới chỗ bọn nó. Vinh chìa tay ra: “Được lắm. Mày

giỏi thật. Tao thua rồi!”. Bảo gạt tay Vinh ra: “Không! Người thua là tao - Tao đã gục nàng trước. Coi như hòa thôi...”

Im lặng! Một giây... Hai giây... Bùng nổ! Cả lũ ầm ỹ lên, Vinh cười rõ tươi: “Đùa hay thật đấy? Sao mà không nói luôn để dừng lại ngay?”. Bảo không nói gì. Long nhún vai: “Điều này thì tao cũng không dự tính nổi. Chỉ biết chúc mừng mà thôi!”. Rồi nó hét to “Bọn tao thất nghiệp rồi đấy!”. Bảo kéo Long ra một góc, bối rối: “Nhưng tao có phải nói thật với Nga về chuyện cá cược không?”. Long nhăn mũi: “Nếu tình cảm mà dành cho nàng là thật, thì những chuyện linh tinh kia có đáng gì. Có những sự thật chẳng ai cần biết, hiểu không?”

Minh Nhật